

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΝΤΙ-ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΝΕΩΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ: Ο
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ
ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΑΛΛΟΥΣ ΜΑΝΟΥ

Μέλανη Βαρναβίδου

Λεμεσός, 2020

Πνευματικά δικαιώματα

Copyright © Μέλανη Βαρναβίδου, 2020

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Η έγκριση της μεταπτυχιακής διατριβής από το Τμήμα Καλών Τεχνών του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου δεν υποδηλώνει απαραίτητως και αποδοχή των απόψεων του συγγραφέα εκ μέρους του Τμήματος.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Στο πλαίσιο των (μη-«κανονικών») εκφάνσεων της νεωτερικότητας (modernity) στη Μεσόγειο, η παρούσα διατριβή εξετάζει δύο περιπτώσεις ελληνικού μοντερνισμού, στο θέατρο: το έργο του Καρόλου Κουν στη σκηνοθεσία και της Ραλλούς Μάνου στη χορογραφία. Μέσα από συνεργασίες τόσο μεταξύ τους όσο και, επιπρόσθετα, με άλλα μέλη της λεγόμενης Γενιάς του '30 (οι δημιουργοί της οποίας στόχευαν στη δημιουργία μοντερνιστικού έργου, το οποίο θα ήταν ταυτόχρονα και «ελληνικό»), όπως τους εικαστικούς Γιάννη Τσαρούχη και Γιάννη Μόραλη, και τον μουσικο-συνθέτη Μάνο Χατζιδάκι, δημιούργησαν έργο το οποίο αντιβαίνει την ιδεολογία του ηγεμονικού μοντερνισμού περί «ρήξης με την παράδοση» και φορμαλιστικής «καθαρότητας». Το έργο του καθενός τους αποτελεί σημαντική περίπτωση μοντέρνας δημιουργίας, η οποία ήταν σε ουσιαστικό και δυναμικό διάλογο με τον τόπο και τον χρόνο (τόσο παρελθόντα όσο και παρόντα).

ABSTRACT:

In the context of the ("non - canonical") manifestations of modernity in the Mediterranean, this dissertation examines two cases of Greek modernism, in theater: the work of Karolos Koun in directing and Rallou Manou in choreography. Through collaborations both with each other and with other members of the so-called Generation of the '30s (whose creators aimed at creating a modernist work, which would also be "Greek"), such as the visual artists Giannis Tsarouchis and Giannis Moralis, and the musician-composer Manos Hadjidakis, created work that contradicts the ideology of hegemonic modernism about "rapture with tradition" and formalist "purity". Each of their oeuvre constitutes an important case of modernist creation, which was in substantial and dynamic dialogue with the place and the time (both past and present).